

שיחות קודש

שיעורים בספה"ק 'מאור עינים'
שנמסרו ע"י ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פקודי – תשפ"ב

©

כל הזכויות שמורות
אין להעתיק ללא אישור
בכתב מהמוציא לאור.

טלפון להערות ותיקונים:

0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

פֶּבּוֹן

נתגבות החסידות

ספינקא

רחוב הרב יעקב

לנדא 11

בני ברק

הקונטרס יצא לאור

על ידי הרב יצחק טווערסקי
שליט"א

ז..... פֶּרֶשֶׁת פְּקוּדֵי.....

ז..... שִׁיעוּר א'.....

ז..... כל יום אדם יוצא ממצרים.....

ז..... סיפור עם הבני יששכר.....

ז..... הגנבים מרוויחים יותר.....

ז..... עשו חשבון וראו שרק מפסידים.....

ז..... הגויים מאמינים בעצים ובאבנים.....

ח..... כי השפע נשפע מלמעלה כפי עובי המקבלו ודקותו.....

ח..... אדם שמגיע להקב"ה מכוח השפל הוא מגיע להקב"ה.....

ח..... ככל שזה יותר יקר צריכים יותר חומרי.....

ח..... סדר התפילה הוא מהלך עד ירידת השפע.....

ט..... כל אחד צריך למצוא את עצמו בתוך התורה.....

ט..... אי אפשר לצאת ממצרים כל זמן שלא היינו שם.....

ט..... הקדושה ירד למצרים.....

ט..... כל תהליך של יציאת מצרים התחיל מאברהם אבינו.....

ט..... יעקב אבינו היה מוכן לרדת למצרים ולהוציא משם את התורה.....

ט..... בני ישראל קיבלו את המוחין בקבלת התורה.....

י..... במעב סכנה צריכים לסגור את המוח ולשתוק.....

י..... צריכים את הקב"ה בכל המ"ט שערי טומאה.....

י..... אדם שמזכך את עצמו מקבל שפע.....

י..... כל יום יש עצמנו חדש וגם פרסום חדש.....

יא..... העזרה של הקב"ה הוא על ידי העצמנו.....

יא..... אחרי יציאת מצרים נזדככו כל כך עד שקבלו את התורה.....

יא..... הזמן גילה לכולם עד כמה אתה רחוק מהקב"ה.....

יא..... אפילו שנמצאים ביבשה צריכים לחיות עם הקב"ה.....

יב..... אחרי קריעת ים סוף מקבלים בהירות מיוחד.....

יב..... על ידי שאדם מזכך את עצמו הוא יכול לקבל את התורה.....

יב..... על ידי שאדם מתאפק הוא יכול לגלות אוצרות גדולים מאוד.....

יב..... אדם שמשתמש עם הדעת לא נכון יכול להחריב את העולם.....

יב..... ברגע שיש להם קושי הם כבר לא שם.....

- יג..... הכל תלוי עד כמה אדם מוכן להתחבר לעצמו בלי שום לבוש
- יג..... אתה מכיר את השם שלי ולא אותי
- יד..... שיעור ב'.....
- יד..... רק על ידי כאב אדם מסכים להגיע להקב"ה
- יד..... כל צמצום מחזיר אותנו לבלתי מוגבל
- יד..... אדם שחי עם הקב"ה מחובר לעצמו ולפנימיות שלו
- יד..... דרך הבנה והשגה מגיעים שאין לו הבנה והשגה
- יד..... מתווך רוצה להגיע למקור ששם הדברים זול
- טו..... ככל שהצמצום יותר גדול גם הפרסום יותר גדול
- טו..... אדם שחי עם הקב"ה הדיבור שלו עוצמתי מאוד
- טו..... דיבור הוא כוח הכי חזק שיש לנו
- טו..... היום האדם הוא הכהן והוא המזבח והוא הקרבן
- טו..... כשנקרע הים התחתון נקרע ג"כ הים העליון
- טז..... אומות העולם הדיבור שלהם הם חיצוני מאוד
- טז..... בני ישראל הדיבור הוא בשלימות
- טז..... העיקר מכל דבר הוא הרצון
- טז..... אדם יכול לחיות כל יום עם נתינת התורה
- טז..... אדם צריך לדעת שמצד עצמו הוא כאלם
- יז..... עיקר הפרנסה הוא בפה
- יז..... גם היום אננו יכולים לקבל מן כמו פעם
- יז..... אדם צריך לדעת שהפרנסה הוא לא מציאות אלא סיבה
- יז..... על ידי הקושי אפשר להגיע למקומות גבוהים מאוד
- יז..... כל דבר תלוי לפי ההסתכלות שלו על כל דבר
- יח..... אדם צריך לדעת שהמוזנות שלו מגיע מאת הקב"ה
- יח..... אדם שאין לו פרנסה יש לו פרנסה מהקב"ה
- יח..... לצאת ממוגבל לאינו מוגבל תלוי בזיכוכך שלך
- יח..... אדם שמכין כלי רוחני זה משביע יותר
- יח..... עבודת האדם הוא לראות את הקב"ה ביבשה
- יט..... אחרי קריעת ים סוף וקבלת עול מלכות שמים מגיע השפע של המן
- יט..... סיפור עם הרבי רבי שמעלקא זי"ע
- יט..... אם ישנים לא אומרים שירה בהתלהבות
- יט..... צריך לצייר בדעתו בעת אמירת שירה כבאותו פעם

- אפילו על כף צריכים לומר פרשת המן ..... יט
- שיעור ג'** ..... כא
- למה מדברים עוד פעם מה שהיה כל השבוע ..... כא
- אדם שהוא עולם קטן הקב"ה מתגלה דרך המידות שלו ..... כא
- צריכים להיות בעולם ולא להיות כאן ..... כא
- עבודת האדם לחבר את הנברא להקב"ה ..... כא
- בכל צמצום יש הזדמנות לגלות את הקב"ה ..... כב
- מעיל לא מחמם אלא שומר על החום שלך ..... כב
- מסובב הוא קוב"ה וממלא זה שכינתיה ..... כב
- כל מידה אחראי על החלק שלו ..... כב
- המסובב אנו לא משיגים אבל מאמינים שיש ..... כב
- אדם שרוצה להבין הוא כבר לא באמונה ..... כג
- הקב"ה עוזר לנו על ידי הכאב להגיע אליו ית' ..... כג
- אדם שרוצה להבין ולהשיג הוא לא יכול להתרכז ..... כג
- התינוק הוא חסר אונים שלנו ..... כג
- איפה שאין לו קושי הוא יכול לדבר מהקב"ה ולא להיות אתו ית' ..... כג
- אפשר לעבוד על גניבה כל החיים ולמעשה הבעיה שלך הוא רציחה ..... כד
- על מה שלא צריכים לעבוד על זה אנו עובדים ..... כד
- אדם חושב לפעמים שהוא בסדר ולמעשה הוא לא חי עם הקב"ה ..... כד
- צדיקים מונחים בשפלות תמידי ..... כד
- כשאנחנו בבחינת תינוק נהיה בבחינת אימא ..... כד
- בכל רגע אנחנו עלולים לחזור למצרים ..... כה
- אדם צריך לדעת שהוא לא יותר מצינור פשוט ..... כה
- ביום שישי מצד אחד זה הצמצום הכי גדול ומצד שני השבת מתגלה אז ..... כה
- צריכים להכין את החלק המעשי ביום חמישי ..... כה
- אדם שנכנע להקב"ה מבדיל יותר ..... כו
- ביום שישי מתרכז לך את כל השבוע ..... כו
- אדם שנכנס לשבת ברגע האחרון אולי בסעודה שלישית ייזכר ששבת היום ..... כו
- שיעור ד'** ..... כז
- מהו הכוונה של לחם משנה ..... כז
- הקב"ה בורא את העולם כל שבוע לעוד שבוע ..... כז
- היום חיים פחות מפעם ..... כז

- ליד הקב"ה יש עצת ד' היא תקום..... כז
- למה אין כאן אלפים..... כז
- לא צריכים ללכת אחרי כולם..... כח
- אדם שנכנס לסערות רגשות הוא מנותק מהקב"ה..... כח
- העיקר הוא להכניס כוח הפועל בנפעל..... כח
- אדם שרחוק מאוד יש שם יותר גילוי מהקב"ה..... כח
- הבחירה של האדם הוא המודעות..... כט
- צריכים להביא את המידות לקדושה..... כט
- עבודה שלנו הוא להפנים ולא להסתכל על החיצוניות..... כט
- עצם השתיקה נותן לך הכנעה..... כט
- לפי הפרשנות שלך ככה יהיה התגובה..... כט
- צריכים לעשות עבודה מעשי..... ל
- אני לא יודע מה זה סיבה אבל אני יודע שזה הקב"ה..... ל
- מאחורי כל פעולה שלנו יש מידות שדוחפים אותנו..... ל
- יש כבוד הבורא וכבוד נאצל..... לא
- השתלשלות הוא כדי לקרב אותנו מאוד..... לא
- אין מציאות שאדם מתנתק מהקב"ה..... לא
- הקב"ה הוא נושא עוון..... לא
- למה ירד יעקב אבינו למצרים לראות את יוסף..... לא
- יוסף עבר הרבה ניסיונות במצרים ויעקב חשש שלא יפגוש אותו למעלה..... לב
- בפורים אפשר לזכות למה שעבר אין..... לב

פרשת פקודי**שיעור א'****יום א' כו' אדר א'****כל יום אדם יוצא ממצרים**

איתא במאור עינים (ד"ה הנני ממטיר). הנני ממטיר לכם לחם מן השמים וגו' ולקטו דבר יום ביומו וגו'. במדבר בני ישראל קיבלו את המן, והיה תהליך שלם איך מקבלים את המן, דהיינו עברו את מצרים ואת קבלת התורה שאז נזדככו ישראל במי"ט יום, ואז זכו לקבל את המן במדבר. ובאמת האדם עובר כל יום את תהליך הני"ל, הוא קם בבוקר ומרגיש שאין לו כוח לכלום מרגיש מותש, עבודת האדם הוא לצאת ממצרים בכל יום מחדש, וזה על ידי תורה תפילה, וכפי הזיכוך שאדם מזכך את עצמו כל יום בבוקר ככה יהיה הפרנסה שלו.

סיפור עם הבני יששכר

מספרים לפני שהבני יששכר זי"ע קיבל את רבנות בעיר מונקאטש נסע לשם לשבת ולראות האם זה מתאים לו או לא. ודרש בשבת כמה דרשות, ובתוך דבריו אמר שבמדבר כשבני ישראל קיבלו את המן, כתוב מי שהיה לו אמונה גדולה בהקב"ה קיבל זאת ליד דלת ביתו, ומי שהיה לו פחות אמונה היה צריך ללכת הרבה לקבל את זה. ואמר שגם היום כן מי שיש לו אמונה יש לו פרנסה ומי שאין לו אמונה אין לו פרנסה.

הגבים מרוויחים יותר

למחרת כשישב עם טובי העיר שאל אותם מה אתם אומרים לדרשה שלי. קם עשיר אחד ואמר אני חולק על משהו והרב לא צודק, כי אני יודע בעסקים שלי כמה שאני יותר גונב וכדומה אני מרוויח יותר וכמה שאני עושה כן פחות מרוויחים פחות, ודווקא אלו שיש להם אמונה הם מרוויחים הכי קצת מכולם.

עשו חשבון וראו שרק מפסידים

אמר הבני יששכר אני יוכיח לכם שאני צודק. ושאל את כולם איך הם מרוויחים כסף. כל אחד ענה בשלו אחד מעצים אחד מיין ואחד ממשהו אחר וכן הלאה. ושאל לאחד שיגיד לו בדיוק מה הוא מוציא וכמה הוא מכניס כמה הולך לספקים וכמה נשאר לו בסוף רווח נקי. והתחיל לעשות חשבון מדיוק כמה עובדים יש וכמה משלמים לכולם וכן הלאה בדיוק את כל ההכנסות ואת כל ההוצאות, בסופו של דבר ראו שחסר להם המון כסף וההוצאות הם הרבה יותר מההכנסות. וכן עבר מאחד לשני וכולם ראו שרק מפסידים ולא מרוויחים כלום.

הגויים מאמינים בעצים ובאבנים

והפטיר הבני יששכר אתם רואים לבד שאתם בעצם מפסידים, א"כ אני ואתם זה אותו דבר אני מפסיד ואתם מפסידים, רק אני מאמין בהקב"ה שהוא כל יכול ומחיה את כולם ואתם מאמינים בעצים בעורות או בדברים אחרים העיקר לא בהקב"ה.

כי השפע נשפע מלמעלה כפי עובי המקבלו ודקותו

היוצא לנו שהעיקר זה אמונה, ואדם צריך להאמין בעצמו ואז מגיעים להקב"ה, מעשיך יקרבוד מעשיך ירחקוד, ואדם עושה רק מה שמותר לעשות ומה שאסור לעשות אתה מונע מעצמך לעשות אותו. דהיינו אפשר לקחת את התורה בצורה של כן ולא, ואפשר לקחת את התורה בצורה של תרי"ג מצות תרי"ג עצות להגיע להקב"ה. הכותרת של השיעור הוא "כי השפע נשפע מלמעלה – כפי עובי המקבלו ודקותו". אדם שחי גשמי מונע את השפע ממנו, וככל שאדם יותר מזוכך אז השפע מלמעלה מגיע בלי שום לבוש כלל. א"כ הקושי בפרנסה תלוי בזכות שלך. אדם שמזוכך יותר הוא לא צריך לעבוד על זה והפרנסה מגיע לו עד הדלת, וככל שאדם חומרי יותר הוא צריך לעבוד הרבה יותר קשה לפרנסה.

אדם שמגיע להקב"ה מכוח השפל הוא מגיע להקב"ה

דהיינו הכל תלוי כפי עובי המקבלו ודקותו. ומה נקרא עובי, אלא דבר ראשון צריכים לעשות סור מרע, מה דסני לך לחברך לא תעביד. ודבר שני זה עשה טוב. עשה טוב הוא הרבה יותר קל מסור מרע, כשאדם עושה דבר טוב הוא יכול לומר שהוא עשה, והוא יכול למנף את זה ולומר שהקב"ה עשה ונותן לו כוח לעשות, ויכול למנף את זה עוד יותר ולהגיע מכוח השפל שלו להקב"ה, וברגע שאדם מגיע להקב"ה מכוח השפל שלו אז הוא לא רק געפעלאפעלט באמונה אלא הוא גם דיבר מהקב"ה. כשאדם קם בבוקר והוא יודע שהוא צריך להניח תפילין עכשיו, הוא יכול לעשותו כי אחרי זה יש ארוחת בוקר, הוא יכול לעשות את זה כי הקב"ה אמר לו, ויכול לעשותו ולהעמיק עוד יותר ולכוון בדיוק מה שאומרים בלשם יחוד.

ככל שזה יותר יקר צריכים יותר חומרי

וזה בעשה טוב, אבל בסור מרע שם הסיבות מופיעים לך הפוך על הפוך, פתאום הרגשות עולים התאוות עולים לך, וברגע שאדם מקשיב לגוף אז אדם יעשה שטויות, אבל העיקר הוא כשעולה לך כזה דבר צריכים אם הרגשות אומרים לך כן הכוונה הוא לא לפי התורה, הבעל התניא אומר שהבינוני יש לו מלחמה בין טוב לרע כל החיים שלו, וממילא אדם צריך לדעת שזה התהליך שהקב"ה נותן לו, אבל מצד שני לפי הצמצום ככה הפרסום, בסור מרע צריכים לדעת אם עומדים שם בניסיון יורד אז שפע גדול מאוד שנקרא דק על דק, א"כ ככל שזה יותר יקר הוא צריך יותר חומריות, וכמו יהלומים שזה הרבה יותר קשה להגיע אליהם מסתם אבנים, כי זה הרבה יותר יקר וממילא יש לזה הרבה יותר לבושים, וכדי להגיע לזה צריכים לעבוד הרבה יותר קשה מרגיל.

סדר התפילה הוא מהלך עד ירידת השפע

וזה המהלך שאדם עובר כל יום בבוקר, בתחילה אנו אומרים פסוקי דזמרה שאז מורידים את הקליפות המסתירות שיש כל הזמן, ואח"כ אנו אומרים שמע ישראל ותפילת שמונה עשרה שאז בעצם מושכים את השפע לכיוון מטה, ומאשרי ובא לציון עד עלינו זה ירידת השפע ואז נשלם בעצם כל התפילה. וצריכים לדעת שאותם השפעות שהיה אז במדבר יש לנו גם היום.

כל אחד צריך למצוא את עצמו בתוך התורה

הנה, התורה היא נצחית, אפשר ללמוד את התורה סתם כדי ללמוד, ואפשר ללמוד את התורה להגיע להקב"ה וזה נקרא שהתורה היא נצחית, כי אורייתא וקודשא ב"ה חד, ומשום הכי צריך כל אחד למצוא את עצמו בתוך התורה. וצריכה להיות אין סוף בהיה והיה ויהיה. נכון שנתנו את התורה לפני כמה אלפי שנה, אבל התורה היה ונמצא עכשיו ויהיה גם בעתיד. וא"כ זה לא סתם סיפור אלא מעשה אבות סימן לבנים, ואיך שייך זה בכל אדם ובכל זמן. א"כ איך שייך העניין של ולקטו דבר יום בימו בכל אדם ובכל זמן.

אי אפשר לצאת ממצרים כל זמן שלא היינו שם

אלא כדי להבין את הנ"ל צריכים אנו לדעת מה זה מצרים ומה זה יציאת מצרים. ומסביר שלהיות במצרים זה תהליך ולצאת משם ולהיות בחוץ זה היה עוד תהליך. אי אפשר לצאת ממצרים כל זמן שלא היינו במצרים, אבל לכאורה למה אנו צריכים להיות במצרים ולצאת משם לא צריכים להיכנס וככה לא יהיה צריך להיות יציאת מצרים.

הקדושה ירד למצרים

אלא מסביר האר"י הק' הקב"ה ברא את העולם ואחרי זה היה דור המבול, ואז הקב"ה החליט להחריב את העולם, אבל היה הרבה קדושה שזה חסד והרבה תורה שזה תורת חסד שהיו בתוך הקליפה של שטיפה וזימה, והם ירדו למצרים ונשארו שם. והיו צריכים להוציא משם כל מה שנכנס וירד לשם. ורק אברהם אבינו הסכים בברית בין הבתרים להיכנס לשם ולהוציא משם הכל.

כל תהליך של יציאת מצרים התחיל מאברהם אבינו

הקב"ה אמר לו אז ארבע מאות שנה עבדום ועינו אותם, ואחרי כן יצאו ברכוש גדול. דהיינו זה תהליך של כמה מאות שנה עד שנגיע למצב של ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בנבואה. ולמעשה אחרי יציאת מצרים תוך ארבעים ותשע יום הגיע לקבלת התורה וראו דברים נשגבים מה שלא ראו מקודם כלל. והכל התחיל בעצם מאברהם אבינו.

יעקב אבינו היה מוכן לרדת למצרים ולהוציא משם את התורה

אחרי זה הגיע יצחק והיה לו שתי בנים יעקב ועשו, עכשיו השאלה מי לוקח את זה, ואז החליט יעקב לקחת זאת על עצמו, ויעקב ובניו ירדו למצרים. והם היו מוכנים להיכנס לשם ולהוציא את אותיות התורה שנמצאים שם. ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו, מקווים שזה כבר יהיה עכשיו. כל המלחמות שיש צריכים לדעת שזה מדבר אלינו, אנחנו צריכים להוציא עוד נקודה של תורה שנמצא שם, ועל ידי שחי שזה השגחה פרטית ויודע שהקב"ה נותן את זה אז הוא מוציא את הנקודה משם, וזה נקרא יציאת מצרים היום.

בני ישראל קיבלו את המוחין בקבלת התורה

ומסביר עוד שבני ישראל יש להם את החלק אלוקי ממעל, ואת המוחין האלו לא קבלו רק בקבלת התורה, זה היה לפני זה אבל זה היה בנסתר ובגלות, וזה היה אז כתינוק במעי אמו, כי ברגע שזה היה מתגלה אז הסטרא אחרא היה לוקח זה לעצמו מיד, ואז היה וימררו את

חייהם, בהתחלה עוד חשבו שהכי טוב זה מצרים, עד שהגענו למצב של ולא ידע את יוסף, ואז ויקם מלך חדש שלקחו לעצמם את המלכות. ואז יש מצב של דורמיטא ואז היה להם כמה שניות להחליט האם הם רוצים או לא, ואז היה מצב של הללו עובדי עבודה זרה והללו עובדי עבודה זרה דהיינו שלא היה להם מציאות לקשר שזה עבודת השם.

במצב סכנה צריכים לסגור את המוח ולשתוק

וזה כור הברזל, דהיינו אדם שיש לו ברזל ורוצה להפריד משם את הפסולת, הוא חייב להכניס את חתיכת ברזל לתוך חומר אש חזק ואז מפרידים את הפסולת מן הברזל. כל מיצר שאדם נכנס לשם הוא למען אלמד חוקיך, כאן אדם נמצא בסכנה וחייב לסגור את המוח ולשתוק ובזה הוא מפסיק את היניקה של מצרים, ואז היה לנו כוח לצאת מצרים, עד שהגענו לקריעת ים סוף ואחרי זה היה לנו קבלת התורה.

צריכים את הקב"ה בכל המ"ט שערי טומאה

דהיינו דבר ראשון צריכים לעשות סור מרע להתנתק מהרע ולדעת שכל דבר זה הקב"ה, כי מצרים מושך אותך לומר לי יאורי ואני עשיתני, וצריכים לדעת שמצרים זה עבודה זרה נכון שזה כאילו מביא לך ניתוק אבל דווקא דרך שם מגיעים בחזרה להקב"ה. לכאורה למה היינו צריכים להיכנס למ"ט שערי טומאה ולמה לא היה לנו מספיק מ' שערי טומאה, אלא היינו חושבים ח"ו שבמ' צריכים את הקב"ה אבל בעוד תשע נסתדר לבד ולא צריכים אותו כלל. ולמעשה המ"ט שערי טומאה הוא חלק מיציאת מצרים לומר לנו שלולי ד' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי. וידעתם כי אני ד' המוציא אתכם מארץ מצרים. ואם יצאתם משם זה אני שהוצאתי אתכם מארץ מצרים.

אדם שמזכך את עצמו מקבל שפע

וזה עבודה שלנו בכל יום ובכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, ואם אנחנו לא שם כי הקב"ה הוציא אותנו משם, והקב"ה עשה את זה הכל כדי לשמור על היניקה ועל השפל שלך שזה לא ילך לאיפה שלא צריכים. וברגע שאדם מזכך את עצמו כל יום בבוקר, אם זה בנעגל וואסער, אם זה בללכת למקווה, שזה בסור מרע, וגם בעשה טוב שהוא מתפלל, אז מקבלים את השפע, כמה שאדם מזכך את עצמו מהטומאה ככה שפע מקבלים.

כל יום יש צמצום חדש וגם פרסום חדש

וכמו שאמרנו כל צמצום מביא פרסום, כל יום יש פרסום חדש ויש גם כל יום צמצום חדש, ברגע שאדם חי עם הצמצום אז השפע שלו מגיע בצמצום, וברגע שאדם חי שהצמצום הוא לא מציאות אלא סיבה שמגיע לפרסום, כי בלי הצמצום זה ילך לצד האחר, והקב"ה שומר עליך שאתה לא תתן זאת למישהו אחר, וברגע שאדם חי בתוך הצמצום שלית אתר פנוי מינייה, ולא חי שם כוחי ועוצם ידי, אז הקב"ה יודע שאתה מפרסם אותו וממילא הוא יכול לתת לך את זה עוד פעם.

העזרה של הקב"ה הוא על ידי הצמצום

א"כ זה התהליך כל יום מחדש, מצד אחד אל תבטחו בנדיבים בן אדם שאין לו תשועה, וזה באמת חלק קשה כי הנדיבים מראים לך כאילו שהם נותנים לך את זה, המצרים מראה לך לי יאורי ואני עשיתינו, ולמעשה הקב"ה עוזר לאדם שלא יגיע למצב של אל תבטחו בנדיבים, יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום, העזרה של הקב"ה מגיע על ידי הצמצום, ואז פתאום מי שהבטיח שייתן פתאום לא רוצה לתת, ואז אשרי שקל יעקב בעזרו שברו על ד' אלוקיו, ואז פתאום יגיע לך הפרסום שתוכל לראות את הקב"ה. אבל את התהליך הזאת אנו עוברים כל יום מחדש.

אחרי יציאת מצרים נזדככו כל כך עד שקבלו את התורה

הענין הוא, כי בהיות ישראל במצרים בכור הברזל, נזדככו כל כך, עד שבחמישים יום יוכלו לקבל התורה מחמת הזדככות גופם. ובעבודת הקודש איתא: וכמו שמצינו בתחילת צמיחת האומה, שנשאב בהם זוהמת הנחש הערום בסבת חטאו של אדם הראשון, כתיב בהם ואת ערום ועריה, לפי שעדיין לא נשלמו במצות והיו ערומים מהכבוד והזיו העליון, ואחר שנצרפו מהזוהמא היא בכור הברזל במצרים מקום שנלקחה משם לו החזירוה, אז זכו להתלבש בזיו השכינה וכמו שכתוב וענך עומד עליהם.

המן גילה לכולם עד כמה אתה רחוק מהקב"ה

דהיינו כל פעם היה גם סור מרע וגם עשה טוב, למען אנסנו הילך בתורתו או לא. כל יום יש לנו ולקטו דבר יום ביומו והוא מנסה אותך כל יום האם אתה הולך עם התורה או לא, ולפי איפה המן שלך מגיע לפי זה אפשר לדעת עד כמה אתה מזוכך, אבל המן מגיע אליך לפעמים קל ולפעמים קשה, לחם הקלוקל, לכאורה אם המן הוא כזה דבר טוב למה זה נקרא לחם הקלוקל, אלא נכון שיש לך את האוכל אבל זה מגיע עם בישות, כולם קמו בבוקר והסתכלו האם המן ליד הדלת או לא, והיו כאלו שמיד שפתחו מצאו מן לידם ומיד הכניסו זאת הביתה, אבל היו כאלו שפתחו את הדלת ולא מצאו כולם, והיו צריכים לצאת רחוק לחפש את זה, והיו שכנים שאמרו תסתכלו איזה שיינע איד הולך ברחוב והוא צריך לקחת את המן משם מקום רחוק מאוד, וזה היה לחם הקלוקל שגילה לכולם עד כמה אתה רחוק מהקב"ה. וגם היום כל הקושי תלוי רק בך.

אפילו שנמצאים ביבשה צריכים לחיות עם הקב"ה

וכמו שכור הברזל מזכך את הכסף, אותו דבר היה ביציאת מצרים, ומחמת זה הוצרך לקרוע להם ים סוף, שילכו בתוך הים. אף שהרבה דרכים למקום להצילם באופן אחר. ובעצם לא נכנסו לים ממש, כי הרי נכנסו ויצאו מאותו מקום, אלא כמו שרבי אלימלך ז"ע אומר ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים, היו צריכים להחדיר להם את האמונה, וכמו אז שלא ידעת מה יהיה ואיך עוברים את הים הזה, אותו דבר גם עכשיו שאתם נמצאים ביבשה תדעו לכם שבלי הקב"ה אין כלום, ואדם עובר את התהליך הזאת כל יום מחדש.

אחרי קריעת ים סוף מקבלים בהירות מיוחד

וזה בעצם סדר התפילה כל יום, בהתחלה אנו אומרים קריעת ים סוף ואח"כ אפשר לגשת לסדר התפילה בעצמה, קריעת ים סוף מגיע לאדם להראות שהייתי במצרים ויצאת משם, וגם על ידי זה אדם מקבל בהירות מיוחד מה שאי אפשר לקבל בלי זה.

על ידי שאדם מזכך את עצמו הוא יכול לקבל את התורה

כי היה ההכרח להיות הסדר כך, קודם לצאת ממצרים ואז להוציא משם את הניצוצות הקדושה שנמצאים שם, וגם על ידי זה אדם נהיה מזוכך שיהיה לו מצב לקבל את התורה, בכדי שע"י התגלות הניסים בקריעת ים סוף, יזדככו יותר ויותר. עד שאחר כך במתן תורה, אמרו רבותינו ז"ל, שאכן פסקה זוהמתן. ועכשיו יש לנו מצב לקבל את התורה.

על ידי שאדם מתאפק הוא יכול לגלות אוצרות גדולים מאוד

והיו הולכים ומזדככים, באופן שהיה בגשמיות הלוך וחסור, דהיינו קודם סור מרע ואח"כ עשה טוב. בעשה טוב אפשר לשמוע את הקב"ה איד שהוא מדבר איתך, אבל בעשה טוב זה הולך הפוך על הפוך, מה שהקב"ה אומר לך כן הכוונה הוא לא ומה שהוא אומר לך לא הכוונה הוא כן, ועבודת האדם הוא לדעת שזה תהליך של הזיכוך, ובעצם ככה הוצאנו את התורה ממצרים, כי פרעה אמר לך אני יאורי ולי עשיתנו ובעצם אנחנו צריכים לדעת שזה לא ככה, ואיפה שיש לך רגשות ללכת למקומות אסורים אתה צריך לדעת ששם יש אוצרות מאוד גדולים, וע"י שאתה מתאפק לא ללכת לשם בזה אתה גואל משם את כל מה שיש שם מהקדושה.

אדם שמשתמש עם הדעת לא נכון יכול להחריב את העולם

אין משיח בא אלא בהיסח הדעת, לפעמים יש לנו סיבות וצריכים להשתמש עם הדעת לסדר אותם, ולמנף את הדעת דהיינו לא סתם להניח תפילין אלא לדעת שעל ידי אני יכול להתקשר להקב"ה ולחיות אחד אתו ית', אבל לפעמים צריכים להשתמש בהיסח הדעת בלי דעת, כי ברגע שאני משתמש עם הדעת שלי ועם הרגשות שלי אני עלול להחריב את העולם באותם רגעים, ואז צריכים ללכת עם אמונה, דהיינו יש שם דעת רק אני לא יכול להבין אותו ולהשיג אותו כלל, אנת הוא חכים ולא בחכמה ידיעא, יש שם דעת אבל צריכים את הסח הדעת שלי משם, ולהיות שם עם אמונה ולהגיע לדעת של הקב"ה.

ברגע שיש להם קושי הם כבר לא שם

וזה אמר משה רבינו והן לא יאמינו לי, יכול להיות שיש להם אמונה הם יכולים להסתובב ולספר סיפורים וכן הלאה, אבל ברגע שיש קושי הם כבר לא שם כלל, ובעצם אז עבודה הוא לסגור את הדעת ולהגיע לאמונה ולהתחבר לדעת העליון, וכמו שכתוב בפרי הארץ כל זמן שאדם עוד מצטער מן השפלות והירידה שירד אליו אז עוד לא הגיע לנקודה של חכמה, וככל שאדם מזכך את עצמו יותר אז אחיזה של מצרים יורדת לאט לאט.

הכל תלוי עד כמה אדם מוכן להתחבר לעצמו בלי שום לבוש

עד, שאחר קריעת ים סוף הזדככו כל כך, שהיה אז מצב שראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בנבואה, עד שיוכלו לקבל חיות העליון בלי שום לבוש, מחמת הזדככות חומרם הגשמי, כי השפע נשפע מלמעלה כל אחד מקבל את השפע שלו כפי עובי המקבלו ודקותו. הכל תלוי כמה אדם מוכן לזכך את עצמו ולהתחבר לעצמו בלי שום לבוש, ולדעת שכל דבר מגיע מאת הקב"ה.

אתה מכיר את השם שלי ולא אותי

וכן זה ספירת העומר שזה מלשון ספירה ספיר ויהלום, וכן למען תספר הוא אותו דבר. וכמו שכתוב וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח, דהיינו אתה מסיר את החושך ומאיר את הנשמה, עד שמביאים מנחה חדשה, וכמו שאמרנו אתה מכיר את השם שלי ולא אותי כלל, ואז אדם יכול לגלות את עצמו בכאלו מקומות מוסתרים שלא היה יכול לגלות את עצמו באף מקום אחר כלל. וזה עבודת האדם לזכך את עצמינו עד שאנו מגיעים לשפע.

שיעור ב'

יום ב' כז' אדר א'

רק על ידי כאב אדם מסכים להגיע להקב"ה

איתא במאור עינים (המשך ד"ה הנני ממטיר). דברנו אתמול שכל התהליך שבני ישראל ירדו למצרים ויצאו משם, היה כי התורה ג"כ ירדה למצרים והיו צריכים לגאול אותה, ורק אברהם אבינו קיבל על עצמו לרדת לשם וכן יעקב ובניו ירדו למצרים, אבל עשו הלך לדרכו שעירה, ורק לעתיד לבוא אז גם הוא יצטרף ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו, ואיך מוציאים את התורה משם, זה אך ורק על ידי עבודה פרך כארבע מאות שנה, ורק על ידי העינוי אז אדם מסכים לקבל דבר בלי להבין ובלי להשיג, טוב לי כי עינתי למען אלמד חוקיך. **האמרי חיים זצ"ל** היה אומר אני לא יודע מה זה אושפיזין אבל אני יודע שזה דבר טוב.

כל צמצום מחזיר אותנו לבלתי מוגבל

ר' אשר היה אומר אדם מחובר להקב"ה, אבל אי אפשר לתאר אותו ואי אפשר להמחיש אותו, וכמובן שאין מציאות להסביר זאת למישהו אחר, ורק זה אדם יכול לדעת שטוב לי, וברגע שאדם נכנס למצב של עינוי אני יודע דבר אחד שזה למען אלמד חוקיך שזה בלי להבין ובלי להשיג כלל, כל הצמצום מגיע להחזיר אותך לבלתי מוגבל שזה פרסום, וברגע שאדם מחובר לבלתי מוגבל אז טוב לו כי זה הוא מחפש בעצם בלי להבין ובלי להשיג, הבלתי גבול נותן לאדם רגיעות, וזה חיות רצוא ושוב.

אדם שחי עם הקב"ה מחובר לעצמו ולפנימיות שלו

הבעש"ט הק' אומר למה היו צריכים מ"ט שערי טומאה ולמה לא מספיק מ' שערי טומאה, אלא אז היינו אומרים בלמ' באמת צריכים את הקב"ה וט' אנחנו מסתדרים לבד ולא צריכים אותו, ועכשיו אנו יודעים שצריכים את הקב"ה על כל צעד ושעל. במצרים לא ידענו מהקב"ה ואח"כ יצאנו משם וידעתם כי אני ד' המוציא אתכם מארץ מצרים, ומאז אנחנו יודעים מי מתחבא מאחורי הגבול זה הקב"ה שהוא בלתי גבול. ואז אדם מחובר לעצמו ולפנימיות שלו.

דרך הבנה והשגה מגיעים שאין לו הבנה והשגה

אדם הוא לא מה שהוא מבין ומשיג אלא דרך הבנה והשגה הוא מגיע שאין לו הבנה והשגה כלל והכל מאתו ית' שמו, ואז הוא מתחבר לאמונה בלי להבין ובלי להשיג, הטוב שבעינוי הוא למען אלמד חוקיך. וזה הזיכוך שאדם עובר וככה מגיעים לקבלת התורה, ואין דרך אחרת להגיע לזה.

מתווך רוצה להגיע למקור ששם הדברים זול

כל אחד רוצה השפעות, אבל יש השפעות גשמיות ויש המקור של השפעות שזה רוחניות, וברגע שמגיעים למקור של השפעות שם יש לנו הכל ולא חסר לנו שום דבר. מתווך תמיד רוצה להגיע למקור שמשיגים את הסחורה ששם זה הרבה יותר זול, והעיקר שיהיה כמה שפחות מתווכים באמצע. כל יום מתעורר לנו מיידה אחרת, ואצלנו זה מופיע בצורה גשמיות

מעורב טוב ורע, אבל המקור של זה הוא למעלה ששם זה כולו טוב ובעצם הקב"ה מחיה את המידה בצורה גשמית שמתעורר אצלינו.

ככל שהצמצום יותר גדול גם הפרסום יותר גדול

עבודת האדם הוא לחיות שכל מוגבל חי מאינו מוגבל, כל צמצום שיש לנו הוא כדי להגיע לפרסום, ואם אין שם פרסום אין שום סיבה למה שיהיה צמצום או באותו דקה, וככל שהצמצום יותר גדול הפרסום יותר גדול, וברגע שאדם מפרסם את הקב"ה בזה הוא מגיע למקור של כל דבר.

אדם שחי עם הקב"ה הדיבור שלו עוצמתי מאוד

וזה הכוח של הדיבור, האמנתי כי אדבר ככל שאדם מדבר מזה אז הוא מעורר את הכוח הכי חזק שיש בעולם שזה הדיבור, יש דומם צומח חי ומדבר שזה הכוח הכי חזק שיש, דיבור הוא מלשון הנהגה בזה אפשר להנהיג את העולם, ולחבר את עצמו ואת כל העולם להקב"ה, הדיבור הוא רוח ממלא שזה הכוח הכי חזק שיש לנו בעולם. וברגע שאדם יודע ויפתח ד' את פי האתון לא אני מדבר אלא הקב"ה מדבר, אז הדיבור הוא עוד יותר עוצמתי, וככל שאדם חושב שהוא מדבר אז הדיבור שלו פחות עוצמתי.

דיבור הוא כוח הכי חזק שיש לנו

אבל הדיבור הוא המקום הכי גבוה שיש ומשם אפשר להגיע לשורש ולהקב"ה. וברגע שמגיעים לשורש של הדבר משם יתפרדו כל פועלי און, ובזה אנו הופכים את הצמצום לסיבה, וברגע שהגעת לפרסום כבר לא צריכים את הפרסום, ורק אחרי זה מגיע צמצום אחר, ואפילו שמגיעים לאין סוף זה גם אין סוף ב"ה. א"כ ברגע שאדם רוצה להגיע הכי קרוב לפרסום זה מתחיל מדיבור, בהתחלה זה שלא לשמה אבל משם מגיעים ללשמה.

היום האדם הוא הכהן והוא המזבח והוא הקרבן

א"כ כל יום מחדש אדם עובר את התהליך הני"ל, בהתחלה יש לנו מצרים שזה הקושי שיש לנו כשאנו קמים בבוקר, ואחרי זה אומרים קרבנות שזה הולך על העינוי שיש לנו כל יום מחדש, ר' אשר היה אומר פעם היה לנו כהן קרבנות ומזבח, היום האדם זה הכהן והוא הקרבן והוא המזבח, ובעצם משום הכי אנו אומרים קרבנות כל יום כדי לשרוף לנו את החלק החיצוני שלנו וכדי להישאר בחלק הפנימי שלנו, ואחרי זה היה קריעת ים סוף שגם זה היה חלק מתהליך של בני ישראל עד קבלת התורה.

כשנקרע הים התחתון נקרע ג"כ הים העליון

קריעת ים סוף היה כזה גדול והיה אז זיכוך גדול מאוד, שאז היה מצב של תחיית המתים, וגם כשנקרע הים התחתון נקרע ג"כ הים העליון, וגם היה אז התגלות הניסים, דהיינו ככל שאדם מכניס את המוח שלו לתוך קריעת ים סוף זה מביא לו את הזיכוך עוד יותר ועוד יותר, ולמעשה השפע תלוי כפי עובי המקבל ודקותו, וברגע שאדם מזכך את עצמו עוד יותר אז מקבלים את השפע באופן ישיר בלי שום מתווכים, וברגע שאדם לא מזכך את עצמו אז יש מתווכים באמצע, ועד שזה מגיע עד אליך יש איזה צמצום בדרך.

אומות העולם הדיבור שלהם הם חיצוני מאוד

והחיות הבא מלמעלה, שזה מזכך את האדם, נמשך על ידי הדיבור, אדם צריך לדעת שהמקום הכי גבוה שאדם יכול להגיע שם להקב"ה הוא על ידי הדיבור, שנקבע בפה האדם, כנודע. ובמקום אחר כותב: שזה הוא החילוק שבין ישראל עם קרובו לבין אומות העולם, שאף שיש להם גם כן דיבור, אינו אלא דיבור חיצוני כנודע. כי על ידי אותיות נבראו כל העולמות וכל הברואים, כדכתיב בדבר ד' שמים נעשו וגו', ואין לך כל בריה שאין בו חיות האותיות. ולכן בכל אחד יש שיחת עופות וציפצופים ושיחת דקלים כו', וכן בכל הנבראים.

בני ישראל הדיבור הוא בשלימות

אך נקרא רק ציפצוף, מפני שהם אותיות שירדו לתחתית המדריגות, ואין בהם דבר שלם, רק באנשי בני ישראל הוא הדיבור בשלימות, והאדם על ידי דיבורו בעבודת ד', והוא לא מדבר שטויות, אז מעלה כל הנבראים ומתקנם, ובזה אתה מעלה את עצמך ואת כל הנבראים, כי דבורו דבר ד', וברגע שאדם חי שהדיבור שלו הוא דבר ד', אז קול ד' בכוח קול ד' בהדר קול ד' שובר ארזים קול ד' יחולל אילות, אז שולט ומושל בכולם ונאחזים בו, ונמצא מביא שלימות בכל הנבראים. ולא רק לעצמו אלא לכולם.

העיקר מכל דבר הוא הרצון

ועל זה נאמר ואתם הדבקים בד' אלקיכם חיים כולכם היום, כי אמנם כל אחד מישראל יוכל להשיג השם יתעלה, על ידי חלקו חלק אלוקי אשר שוכן בתוכו. וזה נקרא אלקיכם, רצה לומר, כל אחד כפי חלקו באלקות, דהיינו לנו נשאר רק הפנמה השתוקקות וחשיבה, כן יתרבה ההשגה והדביקות לכל אחד כפי מעלתו. ומי שמבקש הקב"ה נותן לו כמו שנאמר רצון יראיו יעשה, אבל העיקר צריכים זה הרצון, והכי קרוב להקב"ה זה חכמה שהוא מאין תמצא וזה האותיות, והוא על ידי אותיות הנקרא אלקים, כי כל הנהגת העולמות הוא על ידי אותיות. נמצא האדם מתקשר על ידי האותיות שהוא אלקותו השוכן בתחתונים, ומדבק אותם לשרשם, להוי"ה המהווה כל ההוויות. וזה שעשועים לפניו יתברך.

אדם יכול לחיות כל יום עם נתינת התורה

ובפרשת חיי שרה איתא: כשיאמין האדם הישראלי, שזה הדבור שנקבע בפיו אינו רק בחינת נתינת התורה, וזה נקרא קבלת התורה כל יום מחדש. הקדושת לוי אומר שאדם יכול לחיות כל יום עם נתינת התורה, וזה על ידי שהוא מתלהב מזה שזה הקולות וברקים. ובחינת שכינתו יתברך השוכן בתחתונים על ידי פתח הגוף שהוא הדבור בה' מוצאות.

אדם צריך לדעת שמצד עצמו הוא כאלם

ובוודאי אם היה מאמין זאת באמונה שלימה, היה יודע שמצד עצמו הוא כאלם, והוא יתברך כביכול המדבר דבורים אלו בתורה ותפילה, ולא היה עושה בשביל עצמו כלל. והיה מדבק את עצמו לאורו הגדול, והיה משתוקק באהבה עזה לדבק את עצמו אל הדבור הקדום שממנו נאלצו כל הדבורים. ומכ"ש שלא היה מדבר דברים נפרדים ממנו יתברך, כגון דברי לשון הרע ורכילות, ואפילו בכל דברי עולם הזה ההכרחים, לא היה מופסק מדביקותו יתברך, וצדיקים כל מה שעשה אפילו בעולם הזה הכל היה עם יחודים לשמו יתברך. שגם הוא דבור

הקדום נעלם, מאחר שבו נבראו כאמור, ולא היה דבור המפרידו שלא היה שיחתו שיחת חולין כנודע. ודיבורי חול מפסיק האדם מהקב"ה כנ"ל.

עיקר הפרנסה הוא בפה

הרה"ק רבי פנחס מקוריץ זי"ע אומר שעיקר הפרנסה הוא בפה, כי אין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין, וממילא ככל שאתה מדבר יותר אתה מקבל פחות, כי אז אתה מצמצם יותר וממילא אין מציאות להגיע לברכה. וברגע שיש לאדם תענוג מזה שהוא מגלה לכולם בזה עצמו הוא מפסיד הכל ולא נשאר לו שום ברכה.

גם היום אנו יכולים לקבל מן כמו פעם

[נחזור למאור עינים שהתחלנו]. והחיות הבא מלמעלה, נמשך על ידי הדבור, שנקבע בפה האדם, כנודע. לכן, תיכף אחר קריעת ים סוף, נאמר להם פרשת המן ויצאו העם ולקטו דבר יום ביומו. דבר יום ביומו לא הולך רק אז במצרים אלא גם היום יש לנו אותו דבר ויש לנו מציאות לקבל גם היום מן כמו שקבלנו אז ביציאת מצרים. שכל אחד יקבל החיות העליון בלי שום לבוש, רק לחם אבירים אכל איש. אבל אתה צריך להיות בחינת איש.

אדם צריך לדעת שהפרנסה הוא לא מציאות אלא סיבה

ואיך אדם יכול לקבל כזה דבר בחינת מן שיהיה מזוכך כפי המקבל, ועל ידי מה יהיה המשכה, דבר יום ביומו, רצה לומר, על ידי הדבורים שמדברים מידי יום ביומו, בדבורי האמת והתורה. וזה מזוכך את האדם. וכמו אז אמרו שירה, אותו דבר גם היום אנו אומרים קורבנות ואחרי זה פסוקי דזמרה ושירת הים וקבלת עול מלכות שמים, ואז מגיעים כבר מזוכך לדעת שהפרנסה הוא לא מציאות אלא סיבה מאת המסבב כל הסיבות ואז נמשך לו פרנסה עוד יותר מעד עכשיו.

על ידי הקושי אפשר להגיע למקומות גבוהים מאוד

עד שלאחר שחזרו לגשמיותם ונתעבה חומריותם. במצרים היה להם פסקו זוהמתן וכשנכנסו לארץ ישראל כבר לא היה כן, ואז באמת הפסיק המן לחם מן השמים. ומאז אנחנו מקבלים את ההשפעות דרך אמצעי אחר, לכך, ההשפעה היורדת מלמעלה, מתלבשת בכמה לבושין, כפי כוח המקבלים. כל אחד שמזכך את עצמו ומנתק את הרגשות שלו מעצמו ומנתק מעצמו את רעשי רקע, ויודע שכל כאב בא למנף אותו ולא להוריד אותו ח"ו, ובאמת על ידי הקושי אדם יכול להגיע למקום כזה גבוה שאין מציאות להגיע בלי זה.

כל דבר תלוי לפי החסתכלות שלו על כל דבר

ואם כן, גם היום בהוה יש בחינת מן. שזה חיות האלוקי המחיה את האדם. צדיקים אוכלים קצת ומיד מתברך. אך החילוק הוא, שהיום כל אחד לפי החסתכלות שלו על כל דבר ככה זה מתנהל לו, הוא על ידי לבושין, ולכל אחד מתלבש חיות שלו בכלי, כל אחד לפי בחינתו. אם אתה מסתכל על כל דבר בצורה גשמית זה משפיע עליך חומרי, אם אתה מסתכל על זה ברוחני אז אתה מתחבר לרוחניות.

אדם צריך לדעת שהמזונות שלו מגיע מאת הקב"ה

דהיינו, הדבר שממנו באה לו פרנסתו. והחכם עיניו בראשו, מי לי בשמים, אדם צריך לדעת שכל דבר מגיע מחכמה, מראשו ומעל ראשו, היינו, שבכל דבר מביט אל ראשית הדבר ההוא, מאין נשתלשלה, ומי שרשה של הדבר ההוא, להבין, כי המזונות שלו הוא מחיות הבורא ב"ה, ויודע שהוא לא חי מהחומרי אלא מחיות הקב"ה שנמצא בכל דבר, נפשם בהם תתעטף וזה נותן לך חיות, והוא מבין ומתבונן שכל דבר זה חיות מאתו ית' שמו, הוא שנתלבש בדבר ההוא, ומצמצם את עצמו באותו דבר. דהיינו הוא לא מצמצם את השפע אלא מצמצם את ההבנה שלו ואת השגה שלו ומגיע משם לאמונה שיש שם חיות מאתו ית', והוא לא נתלה אל הסיבה אלא יודע שזה והוא רק כלי אל החיות העליון. והוא יודע שהכלי הוא כלום והעיקר שנותן לו את הפרנסה הוא החיות העליון.

אדם שאין לו פרנסה יש לו פרנסה מהקב"ה

לכן אמר השי"ת אל משה קח צנצנת אחת אני צריך שתשאיר זכר למן, ותן וגו' והנח אותך לפני ד' למשמרת לדורותיכם. וכמו שאמר הרבי ר' בונים מפשיסחא זי"ע מי שיש לו פרנסה אני לא יודע מאיפה הוא חי, ומי שאין לו פרנסה אני יודע מאיפה הוא חי, מאמונה ובטחון שיש לו בהקב"ה. ומי שחושב שיש לו פרנסה אז הוא לא מקושר לשורש של הפרנסה.

לצאת ממוגבל לאינו מוגבל תלוי בזיכוד שלך

רצה לומר, הפסוק לומר את היסוד הנ"ל, כי לדורותיכם, היינו לדורות הבאים שנתעבה חומריותם, כי תכלית של הקב"ה הוא שאדם יהיה באצילות כל הזמן אלא דווקא מבטן שאול שועתי אליך, והתכלית הוא לראות אותו דווקא ממקומות הכי נמוכים שרק יכול להיות, והארץ נתן לבני אדם ובשביל זה נתתי לכם אותו, עד שלא יוכלו לקבל החיות כי אם על ידי כלי, שזה מוגבל, אבל אני צריך ממך צריך להתלבש בכלי הגשמי כפי המקבלים. וככל שאדם מזכך את עצמו יותר בזה הוא יוצא ממוגבל לאינו מוגבל.

אדם שמכין כלי רוחני זה משביע יותר

וזהו קח צנצנת, דהיינו זה תלוי עד כמה אדם מזכך את עצמו, ברגע שאדם עושה זאת יותר גשמי הוא יהיה יותר חומרי, רצה לומר, כלי. ותן שמה מלא העומר מן. צריכים לקחת את המן ולראות שזה חיות העליון, דהיינו ברגע שאתה מכין כלי רוחני זה יותר משביע ואז אדם הרבה יותר רגוע, וברגע שאדם נכנס לכפייתיות אז אתה מלביש לזה הרבה יותר חומרי. רצה לומר, מן החיות מתלבש בתוך הכלי, שהוא הצנצנת.

עבודת האדם הוא לראות את הקב"ה ביבשה

הרבי אלימלך זי"ע אומר ובני ישראל הלכו ביבשה כבתוך בים, בים כולם ראו את הקב"ה היה שם אותות ומופתים נקרע הים מלמטה ומלמעלה, והכל היה ברור שיש הקב"ה בעולם ואמרו אז את השירה, וגם עכשיו אפילו שאנו הולכים ביבשה צריכים אנו ללכת עם אותו הרגשה שאנו בים, וכמו אז שהיה מצב של ראתה שפחה על הים גם עכשיו צריכים ללכת עם אותו מצב לחיות אחד עם הקב"ה.

אחרי קריעת ים סוף וקבלת עול מלכות שמים מגיע השפע של המן

וכן היום, יש גם כן קריעת ים סוף, אדם קם בבוקר הוא צריך לראות את השפלות שלו והוא לא יכול כלום ודי ימלוך לעולם וועד, וכל יום מחדש אנו אומרים אמר אויב ארדוף אשיג אחלק שלל, הבעש"ט הק' אמר שיש כאן חמש אלפיים דהיינו אדם צריך לדעת שאין אויב ואין ארדוף וכן הלאה אלא הכל הוא הקב"ה, והכל אנו אומרים כדי להגיע לחיות אחד עם הקב"ה. ואחר כך בא המן. אחרי שאנו אומרים קריעת ים סוף וקבלת עול מלכות שמים אז יורד לנו השפע של המן.

סיפור עם הרבי רבי שמעלקא זי"ע

כי בכל יום אנו אומרים שירת הים, וצריך לצייר בדעתו כאילו אומר השירה על הים כבאותו פעם. כ"ק אאמו"ר זצ"ל היה מספר שהרה"ק רבי שמעלקא מניקלושבורג זי"ע לא היה יושן הרבה. וביקשו מהרבי רבי אלימלך זי"ע שיבוא לשם וישכנע אותו לשמור על גופו. וכשהגיעו עשו סעודה וכולם נטלו ידים ואכלו. ובאמצע הסעודה הוציא רבי אלימלך בקבוק משקה ונתן את זה לרבי שמעלקא, ולעצמו מזוג מים. ומיד כששתה מזה נרדם חזק. ואז כולם היו שמחים שסוף סוף הוא כבר יושן קצת. ואחרי כל הלילה שישן טוב, קם והכין את עצמו לתפילה עם כוחות מחודשים. וכ"ק אאמו"ר זצ"ל היה אומר ברגע שהגיע לאז ישר היה כ"כ בהתלהבות שהרגיש כאילו שעכשיו נהיה קריעת ים סוף, ומרוב התלהבות ולא ידע איפה הוא נמצא הרים את הבעקיטשע כולם שיש כאן מים.

אם ישנים לא אומרים שירה בהתלהבות

ואחרי צהריים עשו עוד פעם סעודה, והרבי ר' אלימלך זי"ע הזמין עוד פעם את הרבי רבי שמעלקא זי"ע לסעודה, ורצה באמצע למזוג לו עוד פעם משקה, ואז אמר לו רבי שמעלקא שעכשיו אני לא רוצה את המשקה הזה. שאל אותו ר' אלימלך למה לא הרי אתה בעצמך ראית איזה קריעת ים סוף היה לו היום. ענה לו ר' שמעלקא יעקב אבינו לא ישן ארבע עשרה שנה ומיד שנרדם ראה מלאכים והיה לו חלומות, אני לא יושן אמרתי כזה שירה ואם אני יתחיל לישון כזה שירה כבר לא היה לי יותר.

צריך לצייר בדעתו בעת אמירת שירה כבאותו פעם

דהיינו שזה תלוי באדם בעצמו, אדמך אכנך ולא ידעתיך הנך אחד בכל הדמיונות. כי בכל יום אנו אומרים שירת הים, וצריך לצייר בדעתו כאילו אומר השירה על הים כבאותו פעם, ונעשה באמת למעלה בחינת קריעת ים סוף כנודע. ואנחנו צריכים להאמין בזה. כשאומרה בכוונה שלימה, כאמור בזוהר הקדוש מזה. ואחר כך, מקבל החיות כאמור, כל אחד לפי בחינתו. וזה תלוי עד כמה אדם מזכך את עצמו.

אפילו על כף צריכים לומר פרשת המן

לכן כתב השולחן ערוך, טוב לומר פרשת המן בכל יום, למען ידע, כי פרנסתו באה בהשגחה עליונה, והבן. הרה"ק רבי מנחם מנדל מרימנוב זי"ע היה יושב אצל הרה"ק רבי אלימלך זי"ע והיה אומר כל יום פרשת המן. אבל החליט שממילא הוא אוכל כאן אצל הרבי ובשביל לומר סתם, והחליט באותו יום לדלג על זה ולא לומר פרשת המן. והסדר היה שכל יום היה טיש אצל הרבי אלימלך וכולם היו מגיעים עם שק והיו מקבלים אוכל לתוכו וליד זה היו

קודש

פקודי

שיחות

קופסה עם מזלגות ולכל אחד היה מזלג של עץ. ובאותו יום שהוא לא אמר פרשת המן אז האוכל הוא קיבל אבל את המזלג הוא לא קיבל. ואז אמר לו רבי אלימלך שגם כדי לקבל מזלג צריכים לומר פרשת המן.

שיעור ג'

יום ג' כח' אדר א'

למה מדברים עוד פעם מה שהיה כל השבוע

איתא במאור עינים (ד"ה בפסוק והיה משנה). בפסוק והיה ביום השישי והכינו את אשר יביאו והיה משנה על אשר ילקטו יום יום. בפשטות הכוונה שכל יום היה יורד מן וביום השישי היה יורד מן גם לשבת. וזה נקרא והיה ביום השישי והכינו את אשר יביאו גם ליום השבת. לכאורה יש להבין מה התורה רוצה לומר לנו ומה הוא רוצה להדגיש כאן, וגם למה התורה אומרת לנו שביום השישי היה משנה על אשר ילקטו יום יום, למה מדברים עוד פעם מה שהיה כל השבוע.

אדם שהוא עולם קטן הקב"ה מתגלה דרך המידות שלו

ויבואר, בהקדם, דהנה נודע, כי צריך כל אחד להביא אל הקדושה, את המידות שנשרשו בטבעו. וכדי להבין את כל הנ"ל צריכים אנו להסביר את הקשר בין בני ישראל להקב"ה. הקב"ה ברא את העולם וגילה את עצמו שלב אחרי שלב שזה עשר עולמות עשר מידות שבכל מידה צמצום את עצמו עוד יותר ועוד יותר, בהתחלה יש חכמה בינה ודעת, ואחרי זה יש חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות. וכל זה הוא בעולם העליון, ואדם שהוא עולם קטן מתגלה אצלו המידות שדרכם הקב"ה מתגלה בעולם.

צריכים להיות בעולם ולא להיות כאן

ומה ההבדל בין עולמות העליונים ותחתונים, אלא למעלה הוא אנת הוא חכים ולא בחכמה ידיעה, ושם יש את הכתר שגם הוא כלול מעשר אבל שם אין לנו הבנה והשגה כלל. כי שם הוא כזה רוחני שאין לנו שום הבנה שם, וברגע שזה מתחיל לרדת מתעורר הראשון נקודה של חכמה שזה הניצוץ הראשון של הצמצום מצד אחד וההתגלות מצד שני, ואחרי זה מגיע בינה והוא מעבד את זה, ואחרי זה מגיע דעת, כי זה שאדם חושב שהוא הולך ללמוד ולהתפלל ולעבוד הוא נמצא עדיין באצילות ולא בעולם הזה כלל, וכמו שאמרנו טוב לטוב לעולם מי שלא היה כאן כלל, ועוד יותר טוב הוא מי שכן היה כאן ולא היה כאן.

עבודת האדם לחבר את הנברא להקב"ה

דהיינו אדם צריך לדעת מצד אחד הוא נמצא בעולם שהוא מלשון נעלם ומצד שני נמצא שם הקב"ה אתה הוא עד שלא נברא העולם ואתה הוא משנברא העולם, אותו הקב"ה שמחיה את העולם לפני שנברא אותו הקב"ה מחיה את העולם גם אחרי שנברא, ועבדת האדם הוא לחבר את הנברא להקב"ה, דבר ראשון צריכים מודעות איך הדבר הזה נהיה בכלל, קודם יש את המצב של אין ולא שאין שם כלום אלא המצב הוא כזה רוחני שהכל מתבטל מיד להקב"ה, ושם אין אני ואתה היום ומחר הכל אחד יחיד ומיוחד, ורק בעולם הזה יש לנו אני ואתה יום ולילה חושך ואור, בהתחלה הכל היה כלול בהכל.

בכל צמצום יש הזדמנות לגלות את הקב"ה

וכדי שיהיה מצב של בריאת העולם הקב"ה צמצם את עצמו, בכל צמצום יש הזדמנות לגלות את הקב"ה שם, וככל שיש צמצום יותר אז מצד אחד יש מצב ערפל על הקב"ה ולא רואים כ"כ את הקב"ה בתוך הצמצום, אבל גם שם יש חיות מהקב"ה ולא צמצום את עצמו עד הסוף אלא מי שאמר לעולמו די יאמר לצרותינו ד', דהיינו הוא צמצום את עצמו עד שהגענו לעולם הזה שלנו, דהיינו הקב"ה צמצום את עצמו עד כזה מקום ששם עוד אפשר לחזור לשורש ולחיות אחד עם הקב"ה גם שם. וברגע שהיה צמצום עוד יותר אז ח"ו היינו במצב שהיה קשה מאוד לראות את הקב"ה שם.

מעיל לא מחמם אלא שומר על החום שלו

ושם במקום הנמוך עבודה שלנו הוא להתחיל להפשיט עוד בגד ועוד בגד, אדם יוצא החוצה וקר לו, מיד מלביש בגד, וברגע שקר לו עוד יותר מלביש עוד בגד, אבל התכלית הוא לא להישאר ככה אלא ברגע שנכנסים לבית מוצאים את המעיל, וככל שהיה לו עוד יותר חם ועוד יותר חם אז הוא מתחיל להפשיט עוד יותר ועוד יותר. דהיינו המעיל לא מחמם את האדם אלא שומר על החום שיש לך מלפני זה שלא יצא ותישאר מחומם. אותו דבר הקב"ה כדי שיהא לנו עולם עשה צמצום, אבל בתוכו יש חיות מאת הקב"ה, לנו יש את המידות אבל הקב"ה נמצא מעל המידות, מה שיש בתוכו זה שכינתיה ומעל זה יש קוב"ה, חכמה ובינה הם שכינתיה לעומת הכתר שזה קוב"ה, והכתר הוא שכינתיה לעומת האין סוף שזה מעל זה שזה קוב"ה.

מסובב הוא קוב"ה וממלא זה שכינתיה

יש מסובב ויש ממלא, מסובב הוא החיות שזה קוב"ה וממלא זה שכינתיה, בכתר יש תחנה ראשונה של שכינתיה, ואחרי זה יש חכמה, כתר הוא מסובב חכמה הוא ממלא, חכמה הוא מסובב ובינה הוא ממלא, וכן הלאה יש את החסד ויש מעל זה חסד עליון, החלק העליון נקרא מסובב ולמטה יותר הוא ממלא, דהיינו את החסד של הקב"ה אי אפשר להשיג כלל, כי הקב"ה אינו גוף ואינו משיגי גוף, ובשביל שיהיה משיגי גוף ושיהיה מצב להשיג משהו אז מבשרי אחזה אלוקי, אז הוא נותן לך משהו מצומצם שדרכו אפשר לראות את הקב"ה.

כל מידה אחראי על החלק שלו

והסברנו שיש ראש ממשלה ומסביבו יש כל מיני אנשים חזקים כמו יועצים שר ההגנה ועוד כל מיני שרים שבעצם כולם נכנעים לגמרי לראש הממשלה, אבל יותר למטה שר הבריאות יש לו את התקציב שלו שר הבטחון יש לו תקציב משלו וכן הלאה, אם בריאות יבקש כסף מבטחון הוא יכול לתת לך אבל הוא צריך רשות מראש הממשלה וזה לא כזה פשוט לאשר אותו. אותו דבר כל מידה אחראי על החלק שלו, כל מידה כלול מכל מידה, וברגע שאתה מתחבר למי שמחיה את המידות שזה הקב"ה שם יש את הכל, אבל הקב"ה מדבר עם כל אחד ואחד במידה שלו.

המסובב אנו לא משיגים אבל מאמינים שיש

דהיינו יש מסובב ויש ממלא, המסובב אנו לא משיגים אותו כלל, ואנחנו יכולים רק להאמין שזה נמצא, ואחרי זה יש ממלא ששם בהתחלה אתה כן מבין עד שאתה מגיע לחוש את

המידות, אבל ברור שזה לא המידות בעצמם אלא ידות למידות, שזה קווים למידות, וברגע שאתה מאמין שיש שם חיות וזה המוחין של המידות ומשם מגיעים לכתר וגם שם יש ממלא ומעל זה יש מסובב עד שאנו מגיעים להקב"ה.

אדם שרוצה להבין הוא כבר לא באמונה

ר' אשר היה מסביר שכל אחד רוצה לדעת כל מידה מה זה ולצייר אותו, אבל ברגע שהוא רוצה להבין ולהשיג הקב"ה כבר לא נמצא שם, כי הוא אינו גוף ולא משיגי הגוף, וברגע שאדם רוצה להבין אז מה שדברנו עד עכשיו זה כלום וזה רק געפעלאפעלט באמונה, אתה יודע מהקב"ה אבל לא חי עם הקב"ה, וכדי לחיות עם הקב"ה אדם צריך לבטל את ההשגה שלו בהקב"ה ולהיכנס לאמונה.

הקב"ה עוזר לנו על ידי הכאב להגיע אליו ית'

אבל להגיע לכל זה הוא רק איפה שזה כואב, כי טוב לי כי עיניתי למען אלמד חוקיך, חוק נקרא אמונה כי חוק אין בזה שום טעם הבנה והשגה וזה רק עם אמונה, ורק על ידי הכאב זה העזרה שלנו מהקב"ה להגיע אליו יתברך. הכאב מנתק את האדם מהרגשות שלו, ואז אדם מרגיש חסר אוניס ואז הוא חייב לצאת לאמונה שיש משהו מעל הבנה והשגה שלנו. וברגע שאדם מאמין אז מאן דאית ביה יראה לית ביה חוסר. דהיינו לא לוקח את הכאב לסבל אלא בתור למנף אותו ולהגיע להקב"ה.

אדם שרוצה להבין ולהשיג הוא לא יכול להתרכז

שתי אנשים יכולים באותו כאב, אחד רוצה להבין ולהשיג וממילא הוא לא יכול להתרכז כלל, ואז עושה לעצמו צרות עוד יותר, וברגע שאדם לא רוצה להבין ויודע שזה מאת הקב"ה ויודע שהקב"ה נותן לו כוח לעמוד שם ויודע שהקב"ה רוצה למנף אותו, אז אדם שמח שמחני כימות עינינו, העינוי נותן לאדם שמחה בכל דבר כגמל עלי אמו.

התינוק הוא חסר אוניס שלנו

ר' אשר היה אומר אם יש תינוק יש אימא אין תינוק אין אימא. הייתי באיזה שמחה ההורים היו מאוד עסוקים בלקבל אורחים ולכבד את כולם, אבל בו זמנית התינוק הקטן שלהם ברחו כל הזמן החוצה למקומות מסוכנים מאוד. דהיינו התינוק הוא חסר אוניס שלך, דהיינו כשיש תינוק בחוץ אתה תחפש את האימא וברגע שאין תינוק בחוץ אתה לא תחפש את האימא, דהיינו כל אחד צריך לחפש אצל עצמו את החלק התינוק שלו ולתקן אותו, דהיינו בעצם זה נקרא המצב של החסר אוניס שלו ובלי אימא הוא הולך לאיבוד.

איפה שאין לו קושי הוא יכול לדבר מהקב"ה ולא לחיות אתו ית'

כשאדם עובד על כל מיני מידות שאין לו שם שום קושי אז הוא יכול לדבר מהקב"ה אבל לחיות את הכאב ואת האמונה ולהגיע משם להקב"ה זה אך ורק כשיש לו מצב תינוק ויודע עד כמה הוא חסר אוניס ועד כמה הוא צריך את הקב"ה.

אפשר לעבוד על גניבה כל החיים ולמעשה הבעיה שלך הוא רציחה

איתא **בחברותא** (406) הרבה הרבה שנים צריך לעבוד על עצמו עד שישגי מה רוצים ממנו בעולם הזה ויכיר מה הוא ירד לתקן, כל עוד שאינו יודע את זה הוא לא יודע איך לעבוד את ד', כל זמן שאדם עוד לא מכיר את המצב התינוק שלו ואת החסר אונים שלו אין מצב להתחיל לעשות משהו, **הרבי מלובלין** אמר אדם יכול לעבוד כל החיים שלו על גניבה ובינתיים זה לא המידה שלו בכלל, כי למעשה הוא סובל על רציחה ואת זה יעשה עם כל הכוח כל החיים שלו וברגע שתשאל אותו על גניבה הוא יגיד אני בחיים שלי לא גנבתי, אבל למעשה אין לך קושי שם ואתה לא גונב אלא הקב"ה שומר עליך ולא נותן לך לגנוב, וברגע שאתה כן גונב אתה מנותק מהקב"ה. אדם צריך לעבוד על עצמו הרבה שנים עד שיגיע לדעת מה התפקיד שלו בעולם ומה הוא צריך לתקן.

על מה שלא צריכים לעבוד על זה אנו עובדים

פעם מישהו ביקש **מר' אשר** שיגיד לו מהו היסוד שלו ומה עליו לתקן בעולם. אמר לו ר' אשר אם אני יגיד לך אתה תהרוג אותי ולכן אני לא רוצה להגיד לך. והוא הבטיח שלא יעשה לו כלום העיקר שתגיד לי מה עלי לתקן. ואז אמר לו ר' אשר תדע לך שהיסוד שלך הוא כעס, והוא היה אומר תאמינו לי שרציתי להרוג אותו. כי עד עכשיו חשבתי שהבעיה שלי הוא במידת היסוד ופתאום הוא אומר לי משהו אחר לגמרי. ובעצם הכעס שלך הוא טריגר להגיע לדברים אחרים. והשטן עובד כל כך חזק שעל מה שאתה לא צריך לעבוד על זה אתה חושב לעבוד עליו, ועל מה שאתה צריך לעבוד אתה מרגיש כאילו שזה בסדר ובשליטה. ואתה עובד כל הזמן על הגורם של המידה שלך ועל העיקר שזה הכעס אתה לא עובד כלל.

אדם חושב לפעמים שהוא בסדר ולמעשה הוא לא חי עם הקב"ה

הרבה הרבה שנים צריך לעבוד על עצמו עד שישגי מה רוצים ממנו בעולם הזה ויכיר מה הוא ירד לתקן, כל עוד שאינו יודע את זה הוא לא יודע איך לעבוד את ד', כל עבודתו היא מצות אנשים מלומדה. הוא מרגיש שהוא בסדר גמור מניח תפילין מתפלל ועושה מה שצריכים לעשות, אבל עם הקב"ה הוא לא חי כלל.

צדיקים מונחים בשפלות תמיד

אמנם הוא נהנה מזה אתה נהנה מזה שאתה ערליכער איד, וגם לאבא שלו יש נחת ממך, אבל כל אחד צריך לראות שיגיע אל התכלית, וללכת בדרכם של הצדיקים האמיתיים שהתייגעו שתמיד יהיה להם פחד שמתוך המעלה שלהם לא יפסידו את השפלות, והיו מונחים בשפלות שלהם באופן תמידי, ומתוך שהם חיו בשיא השפלות הם חיו עם הקדושה. כי איפה שאני חסר אונים שם אני מגיע להקב"ה גם שם ידך תנחני, ואז צריכים לדעת שלא תתן חסידך לראות שחת, ושם אין לי ברירה ואני חייב להגיע לקדושה.

כשאנחנו בבחינת תינוק נהיה בבחינת אימא

כי כשיש תינוק בשטח תדע לך שיש שם אימא, ואם אין תינוק אין שם אימא. וכדי שאנחנו נחיה עם הבינה שזה אימא שזה הקב"ה, זה אך ורק על ידי שאנחנו בחינת תינוק וכשאנו נהיה בבחינת תינוק גם אנו נחיה עם האימא, והיא האימא תתן לנו את ההארה שלא ניפול לתחתית השפלות של עמקות הקליפות, כי ילד בלי השגחה עומד לפניו כל מיני אנשים מוכנים

לבלוע אותו, ע"י הקליפה שעומדת הכן בכל רגע לבלוע את בני האדם בכל אופן שהיא יכולה, או בסיפוק של גדלות או בסיפוק של ייאוש, שמזה היה כל הפחד של הצדיקים כפי שניתן לראות בספר תהילים.

בכל רגע אנחנו עלולים לחזור למצרים

א"כ אשר אדם מפחד תמיד אסור להסיח דעת אפילו לרגע אחת, וצריכים לדעת שכל רגע יש מציאות לחזור למצרים, ואז על ידי הסיבות חוזרים להקב"ה. ולהגיע לכל זה הוא לא על ידי החכמה ולא על ידי הבינה רק על ידי המידות, אבל לא עם המידה שאתה מסתדר אתו אלא דווקא עם המידה שאתה לא מסתדר אתו, וברגע שזה מתעורר לך אז לך דומיה תהילה, דהיינו העיקר הוא להגיע למקום ששם לא מבינים ולא משיגים שום דבר, וזה ע"י הכנעה הבדלה והמתקה, כל זמן שאדם עוד מבין הוא לא נותן כאן שום הכנעה, אדם לא רק שהקב"ה עוזר לו לעשות חסד אלא הוא עוזר להקב"ה לעשות חסד, וברגע שיש לו חסד שזה מכשיל אותו כגון ואיש כי ייקח אחותו חסד הוא, שם אין מצב להבין כי אפשר ללכת לאיבוד, ושם צריכים לתת הכנעה.

אדם צריך לדעת שהוא לא יותר מצינור פשוט

והכנעה הוא שאדם יחליט שהוא לא יותר מצינור פשוט, וברגע שנכנסים לשם אפשר להתאבד, ומה כן צריכים לעשות זה הבדלה, שיש שם גם חלק חסד שזה מחיה את החסד הלא טוב, כי נכון שהחסד עד שזה מגיע אליך זה יורד מצומצם ומשובש, אבל יש לך כלים שבורים שלא יכולים להכיל את זה, וברגע שאדם חי ככה אז הוא מחובר לאימא ושם נהיה ומשם יתפרדו כל פועלי און, ושם נהיה הנקודה של המתקה.

ביום שישי מצד אחד זה הצמצום הכי גדול ומצד שני השבת מתגלה אז

יסוד המאמר, לבאר קדושת יום ערב שבת, דהיינו במשך ימי השבוע יש יום ראשון שזה חסד וצריכים לחיות עם הקב"ה בחסד, וביום שני זה גבורה וצריכים אנו לעבוד את הקב"ה בגבורה, וכן הלאה כל השבוע, וביום שישי זה מידת חסד שזה התקשרות ששם כלול כל המידות, ואומרים שלפי הכאב שיהיה לך ביום שישי ככה אפשר לדעת איזה שבת יהיה לך, דהיינו ביום שישי הכל מתאחד, דהיינו ביום שישי השבת מתחיל להתגלות ומצד שני הצמצום מאוד גדול אז, ובתוך הצמצום אדם נהיה אבוד יותר אבל זה הכנה לשבת, וברגע שיש לך כעס ורציחה אז טוב לי כי עינתי למען אלמד חוקיך מה שאתה לא תעשה לא יהיה לי טוב, אבל העיקר להתחיל את תהליך של למען אלמד חוקיך כבר ביום שישי.

צריכים להכין את החלק המעשי ביום חמישי

ואני תמיד אומר שצריכים להכין הכל לשבת כבר ביום חמישי, כי ביום שישי יהיה לך פנוי בראש להכין את המוח ואת השכל ואת החלק הרגשי, ואם צריכים להכין אז גם את החלק המעשי זה כבר בלתי אפשרי כלל. ואז יהיה לך רק בלגן אחד גדול וזה יהרוס לך את כל השבת, והעיקר להכין כמה שאפשר בחלק המעשי כבר ביום חמישי, ואמי ע"ה היה מכינה כל השבת כבר ביום חמישי, והיו באים לאכול אצלה דגים וטשולנט וכן הלאה, ולפעמים היו אוכלים כ"כ הרבה שהייתה צריכה להכין ביום שישי הכל מחדש.

אדם שנכנע להקב"ה מבדיל יותר

והיו כאלו צדיקים שכבר ישבו כמה שעות לפני שבת מוכן לשבת, וזה הכל כדי לא להיכנס למידות ששם זה סכנה גדולה מאוד, וברגע שאדם נכנע יותר אז הוא מבדיל יותר שעושה את החלק המעשי ליום חמישי ואת החלק השכלי והרגשי משאיר ליום שישי, ואז אפשר להגיע למצב של המתקה. ואז אפשר להוציא מהשבת הרבה יותר.

ביום שישי מתרכז לך את כל השבוע

א"כ והיה ביום השישי אני צריך שאתה תכין את עצמך באותו יום לשבת, ואז יהיה לך להתמקד על הרגשות ועל העננים שיש לך ועל הערפל שיש לך, ואז והיה משנה על אשר ילקטו יום יום, כי ביום שישי מתרכז לך את כל השבוע, ובלי הכנה כראוי אין מצב לעבור לשבת ולהוציא משם משהו.

אדם שנכנס לשבת ברגע האחרון אולי בסעודה שלישית יזכר ששבת היום

הנה נודע, כי צריך כל אחד להביא המידות שנשרשו בטבעו. כל אחד יש לו את השורש שלו במידה שזה מקשר אותו להקב"ה, ששם בעצם הוא תינוק, ואת התינוק צריכים להביא בחזרה אל האימא, ואין מצב למצוא את האימא רק איפה שיש תינוק, א"כ טוב לי כי עיניתי למען אלמד חוקיך, א"כ עבודה שלנו ביום שישי הוא להכין את השבת, ומי שטרם בערב שבת יאכל בשבת, מצד אחד שבת נמצא בכל ששת ימי המעשה, וביום שישי שם המצב הכי רגיש ושם אדם צריך להכין את עצמו כדי שיוכל להיכנס לשבת שזה המטרה, ואז נשמתין חדתין בשבת כל אחד נהיה אחד עם הקב"ה, אבל אדם שנכנס לשבת ככה ברגע האחרון אז אולי בסעודה שלישית תיזכר שהיה עכשיו שבת, וברגע שאדם מכין את עצמו לשבת אז יהיה מצב להוציא משבת כל מה שהשבת יכול לתת לו.

שיעור ד'

יום ד' כט' אדר א'

מהו הכוונה של לחם משנה

איתא במאור עינים (המשך ד"ה והיה משנה). בפסוק והיה משנה על אשר ילקטו יום יום. בפשטות הכוונה שביום שישי הקב"ה הכין שיהיה להם לחם משנה ויהיה מספיק גם ליום השבת. אבל המאור עינים מנסה להסביר מהו הכוונה בעניין של לחם משנה.

הקב"ה בורא את העולם כל שבוע לעוד שבוע

אלא הסברנו שיש לנו עשר מידות עשר ספירות שזה העולם, בהתחלה יש מוחין ואח"כ יש מידות שהם שבע נגד שבעה ימים שיש בשבוע, הכתר הוא של עולם התחתון והמלכות הוא של עולם העליון, כל שבוע מחדש הקב"ה בורא את העולם לששת ימי המעשה, ואז מה היה העולם חסר מנוחה בא שבת בא מנוחה ואז הקב"ה מכניס כוחות לעוד שבוע, בתחילת השבוע אנחנו קרובים להקב"ה וככל שעובר השבוע אנחנו מתרחקים מהקב"ה.

היום חיים פחות מפעם

האור החיים הק' מסביר שבתחילת הבריאה אנשים היו קרובים להקב"ה ואז היו חיים אלף שנה והיום ככל שאנחנו מתרחקים מבריאת העולם אנשים חיים הרבה פחות, ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגברות שמונים שנה, ומה התיקון שלנו בעולם הזה, עם זו יצרתי לי תהילתי יספרו, אדם בטבעו חי גשמי אבל הקב"ה רוצה שנחיה רוחני, עם זו יצרתי לי הקב"ה בורא אותנו תהילתי כדי שאנחנו נהלל את הקב"ה יספרו מלשון ספיר ויהלום דהיינו להאיר את הנעלם.

ליד הקב"ה יש עצת ד' היא תקום

איתא בחובת הלבבות: ולזה נקראים עולמות, רצה לומר, שחיות הבורא ית"ש הוא מתעלם ונתצמצם בהשגה זה. איתא בספר הישר: ידענו כי הבורא אחד והנבראים רבים. הבורא יש רק אחד שמע ישראל ד' אלוקינו ד' אחד והנבראים יש לנו רבים. וכל אשר ירחקו הנבראים מן הבורא ירבו, ר' אשר אומר רבות מחשבות בלב איש היות שהם רחוקים מהקב"ה נהיה רבות ולא מחשבה אחד. אבל עצת ד' זה רק אחד. ככל שיותר קרובים לשורש זה ממעט וככל שרחוקים מהשורש זה מתרבה. וכן אפשר לראות את זה אצל צדיקים שמיעוטים הם, מצד אחד מיעוט הם כי הם נכנעים להקב"ה ומצד שני כי היות שהם קרובים להקב"ה הם באמת מועטים הם. ואלו שהם הרבה הסיבה לכך הוא שהם לא חיים עם השורש. אומרים שהרה"ק מוויטעבסק זי"ע אמר למה לא נשאר מהם כ"כ בדורות שאחריהם, אלא היות שהוא כ"כ תיקון את עצמו עד לשורש ממילא הכין את עצמו לשורש וממילא לא היה נשאר ממנו הרבה.

למה אין כאן אלפים

ידענו כי הבורא אחד והנבראים רבים, וכל אשר ירחקו הנבראים מן הבורא ירבו, וכל אשר יקרבו ימעטו, כאשר הענפים רבים והעיקר אחד, וכל אשר ירחקו הענפים מן העיקר ירבו וישתרגו, וכל אשר יקרבו ימעטו, ועל כן נמצאו הרשעים רבים כפי רחם מן הבורא יתברך,

מישהו שאל אותי למה אין כאן אלפים, אלא אלו שהם קרובים להקב"ה מיעוט הם ואלו שרחוקים רבים הם. והצדיקים מעטים מפני קרבתם לעיקר, ועל כן הבינתים אמצעים.

לא צריכים ללכת אחרי כולם

ובעבור זה צריך אדם להשתדל במעשה הצדק ולהיות מהמעטים, לא צריכים ללכת אחרי כולם, כי העיקר הוא ללכת אחרי הקב"ה אפילו שזה קצת אנשים. כי כל אשר תמעט חברותם ואתה לא תחפש לעשות מה שכולם עושים, הוא לאות על מעלתם וקרבתם לבורא. ובעבור כי הענפים רבים והעיקר ימעט עד אשר יגיע לאחד, ועצת ד' היא תקום. וכל אשר ירחקו הענפים מן האילן ירבו, וכל אשר יקרבו ימעטו, כן הברואים, כל אשר ירחקו מן הבורא יתברך ירבו מיניהם ועיניהם, וכל אשר יקרבו ימעטו עד שיגיעו לאחד.

אדם שנכנס לסערות רגשות הוא מנותק מהקב"ה

כתוב עניך ברכות בחשבון, דהיינו אדם שחי עם הקב"ה אז כל מקום שהוא מסתכל אין שם עין הרע כלל, אבל בלעם כל מקום שרק הסתכל עשה מזה מציאות אז אתה מרבה את זה ואז שולט שם עין הרע. אדם שנכנס לסערות רגשות הסיבה לכך הוא כי הוא מנותק מהקב"ה וממילא הרגשות שלו משתנים כל הזמן ודברים משתנים שלו כל הזמן. וברגע שחי עם הקב"ה בכל דבר אז מחמת שאיש הישראלי בכל דבר אשר רואה ומסתכל, אז הוא רואה בכוח הבורא אשר נמצא בו ומחיה אותו, וכיון שמדביק הדבר ההוא לשורשו, אז בראיה הלזו אדרבה עוד ממשיך ברכה ושפע ממקור עליון על הדבר ההוא. אדם שמסתכל על כל דבר כמציאות אז אתה בעצמך גורם לפירוד ופיזור, משא"כ אדם שחי עם הקב"ה כל הזמן הוא גורם לאחדות בין כולם להקב"ה.

העיקר הוא להכניס כוח הפועל בנפעל

התפקיד של יהודי הוא כוח הפועל בנפעל, כל דבר שיש בעולם נראה לך כדבר עצמאי אבל זה נרגן, ברגע שיש לך תלונות וכדומה אז אתה מפריד אלופו של עולם משם כי אתה לא חי עם הקב"ה שנמצא שם, עיקר מחשבת האדם צריך להיות כוח הפועל בנפעל, כל דבר שנפעל עבר בעצם הרבה מעברים מהאין סוף עד לכתר ומשם לחכמה עד בינה ודעת עד המידות, בשורש הם הכל אחד אבל עד שזה מגיע אליך זה כבר משהו נפרד, נכון שזה ירד עד מקום הכי נמוך שיכול להיות ועבודה שלך הוא להחזיר את זה עד למעלה מאיפה שזה מגיע.

אדם שרחוק מאוד יש שם יותר גילוי מהקב"ה

המאור עינים במצרים היה גלות הדעת והיום יש לנו גלות המידות, לאדם אין כוח וזכות בחירה, וככל שאדם מתרחק יותר מהקב"ה ומהאין סוף אז יש לנו צמצום יותר, אבל ככל שיש לנו צמצום יותר אז יש לנו פרסום יותר, כי זה לעומת זה עשה אלוקים וממילא ככל שהרוחני יותר אז הגשמי ג"כ יותר, א"כ אדם שמתרחק מצד אחד יש שם גשמיות יותר ומצד שני יש שם רוחני יותר כי זה לעומת זה עשה אלוקים, כי אף פעם הגשמי הוא לא יותר מהרוחני והרוחני מהגשמי, כי ברגע שיש לאדם טוב יותר זה לא בחירה וברגע שיש לאדם רע יותר הוא שוב לא יבחר כלום.

הבחירה של האדם הוא המודעות

א"כ הבחירה של האדם הוא המודעות שזה הדעת, וברגע שאדם מוכן להכיר שכל דבר זה הקב"ה אז שם מאתו לא תצא הרעות והטוב ושם זה כולו טוב, כי המצב של טוב ורע זה רק כאן למטה, א"כ הבחירה של האדם הוא בדעת, וזה נקרא התחברות הפנמה הסתכלות, וברגע שאדם מתבונן אז הוא מגיע לאיפה שזה מגיע ואז הוא מחובר להקב"ה ושם יש לו רגיעות. יכול להיות שתי אנשים באותו מצב אחד עצוב והשני רגוע, והכוונה הוא לא המצב אלא ההסתכלות שלהם על כל דבר, ברגע שיש לו דעת אז הוא מחובר לשורש, וברגע שאדם מחובר לשורש ממילא הכל אחד. וזה עבודת האדם במשך כל היום.

צריכים להביא את המידות לקדושה

במצרים היה לנו גלות הדעת ואז לא היה לנו כלל בחירה, ואחרי יציאת מצרים אז הקב"ה הוציא את הדעת מגלות ואז התחיל בחירה, נכון שאין לנו גלות הדעת אבל יש לנו גלות המידות שמתעוררים כל הזמן, והבחירה הוא לבחור שאין לנו בחירה, וזה עבודה שלנו כאן בעולם הזה. הנה נודע, כי צריך כל אחד להביא אל הקדושה, את המידות שנשרשו בטבעו. כל אחד צריך לדעת שכל מידה הוא עולם שלם, החסד הוא עולם שלם הגבורה הוא עולם שלם, וכן הלאה כל דבר הם עולמות, כי יש עשר מידות וכולם עולמות עליונים ועולם בפני עצמו.

עבודה שלנו הוא להפנים ולא להסתכל על החיצוניות

איתא בחובת הלבבות: כי כל תנועותיך נקשרות בחפץ הבורא וכו', ובכולם הם ניצוצי חיות נמשכין מהבורא ית"ש, שהוא צרור החיים, ואור החיים, ומקור החיים וחי החיים. וממנו ית"ש נמשך חיות בכל דבר מרום המעלות עד למטה בתחתונים. אין כזה מקום בעולם שהוא נפרד מהקב"ה בכל מקום ואתה מחיה את כולם, אתה הוא אותיות א"ת וה' אותיות סופיות, וזהו צמצום שכינתו ית"ש ששוכן בתחתונים. עבודה שלנו הוא להפנים ולא להסתכל על החיצוניות אלא לדעת וכל ניצוץ הוא נלקח מעולם שלו. דרך משל, דבר של אהבה, האהבה שבו הוא נלקח מעולם האהבה. כי אי אפשר לתת לך את הקב"ה בצורה אורגינלי שלו כי אז לא היה מציאות של בורא ונברא, וכמו שאצל השמש שצריכים את המגן אז שולחים לך אהבה גשמי שתגיע משם לאהבה רוחני.

עצם השתיקה נותן לך הכנעה

רצה לומר שבוודאי יש מקור ושורש שממנו נלקח אהבה לכל דבר שיש בו אהבה, ונאמר לקרב אל השכל קצת מהות השורש, נחשב ברוחניות שורש האהבה עצמה, כל פעם שיש לאדם סערות רגשיות ורעשי רקע שלו עולים שיתחיל לחשוב ברוחניות, אבל לא בשביל שאין שם הקב"ה אלא כי אז אדם הולך לקבל הרבה יותר אורות מפעם, וכדי שיהא לך כלים טובים ולא שבורים אז לך דומיה תהילה, וברגע שאדם שותק עצם השתיקה נותן לך הכנעה, ובוהו מכינים כלים טובים ואז יש מצב לקבל את האורות.

לפי הפרשנות שלך ככה יהיה התגובה

יש אפר"ת שזה אירוע פרשנות רגש תגובה, כל דבר שאדם עושה הוא בגלל שהרגשות שלו עלה לו, כי היה אירוע מסוים והוא פירוש את זה בצורה מסוימת ואז היה תגובה מסוים, כל

תגובה הוא לפי הרגשות שיש לך לפני זה, וזה לפי הפירוש שלך באירוע שהיה לפני זה. ברגע שאדם מפרש את האירוע בתור מציאות אז ניתקת את עצמך מהקב"ה ואז נהיה רבות מחשבות בלב איש, ואז התגובה הוא בהתאם שזה כעס צעקה ייאוש ועצבות וכדומה, וברגע שאתה מפרש את זה לא כמציאות אלא כסיבה מאת המסבב כל הסיבות, ואז פרשתי את האירוע כהכנעה, קודם מכניעים את עצמינו שזה לא מציאות אלא סיבה, ואז צריכים לעשות הבדלה לחפש איפה מתחבא החלק של הטוב החלק של התורה בתוכו ולדעת מה מותר לעשות ומה אסור לעשות, ואז נהיה המתקה, כי הקשר שלך עם הקב"ה עוזר לך להמתיק כל דבר ואז משם יתפרדו כל פועלי און.

צריכים לעשות עבודה מעשי

אבל כל אפר"ת מוליד עוד אפר"ת, כי אני תמיד אומר ברגע שתמשיך עם ההתנהגות שלך ככה זה ימשיך כן עוד עשר דורות הלאה, אלא הכל תלוי באפר"ת שלך איך אתה מפרש דברים, כי כל אפר"ת מביא לך עוד אפר"ת, ברגע שאדם כ"כ סוער במצב שלו אז הוא לא יודע מה הרבי רוצה בכלל, וברגע שהילד שלך רואה את זה הוא מעתיק אותו הלאה ועושה בדיוק אותו דבר, דהיינו מה שאתה עושה זה עובר מדור אחד לשני, העיקר שאדם יעשה עבודה עצמית כי לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע דבר ד', וזהו הענין של תחפושת כל השנה אם תעשה כן כלל לא תכיר אותי, אבל בימי הפורים זה עד דלא ידע דהיינו לחבק את הלא ידע, ואדם צריך לדעת שזה התהליך בעבודת השם ודווקא ככה מגיעים להקב"ה, כי תכלית הידיעה הוא לדעת שאינו יודע, ושם מגיעים לאמונה טוב לי כי עינתי למען אלמד חוקיך.

אני לא יודע מה זה סיבה אבל אני יודע שזה הקב"ה

כל פעם שיש לאדם כאב ברגע שהוא מתרגם את זה למציאות הוא מנותק וברגע שמתרגם את זה כסיבה אז הוא מחובר עם הקב"ה, סיבה אני לא יודע מה זה אבל אני יודע שזה הקב"ה וזה נקרא חוקיך, וברגע שאדם בוחר שאין לו בחירה ובוחר שהקב"ה הוא לא מציאות אלא סיבה ומביא לנו את זה כדי שנראה אותו בלי להבין ובלי להשיג כלל, והקב"ה בחר בשבילי את המצב הזה ואני לא בחרתי כלום, והקב"ה עוזר לי לראות אותו, וזה כל הפורים מה שאמרנו מקודם עם זו יצרתי לי תהילתי יספרו, כל מה שבראתי את העולם הוא בשביל לראות אותו.

מאחורי כל פעולה שלנו יש מידות שדוחפים אותנו

כי יש עשר מידות, והן עולמות עליונים. אדם צריך לדעת שכל דבר הוא בשביל עולמות עליונים, א"כ אל תזלזל בשום פעולה, כי אדם לא יכול לעשות שום דבר בלי שהמידה יעזור לו לעשותו, כי מאחורי כל פעולה יש לו מנוע שזה המידות שדוחפים אותו לעשות, נכון שאתה לא משיג אותם אבל בפנימיותם זה נמצא, כי דבר ראשון צריכים להביא את המידות מהטבע לכיוון למעלה מן הטבע, וגם שיש לנו עשר מידות וכל אחד הוא עולמות עליונים, מתי שאדם נמצא באהבה הוא לא נמצא ביראה ומתי שאדם נמצא ביראה הוא לא באהבה, ומה מחיה את אהבה ברגע שאדם מתחבר לשורש אז הוא מגיע לזה, רק באהבה שהוא רחוק מהשורש שם זה עשר, וברגע שאתה מחבר את זה מאיפה שזה מגיע אז והכל נאצל מאין סוף ב"ה.

יש כבוד הבורא וכבוד נאצל

דהיינו השינוי נהיה רק אצלינו אבל אצל הקב"ה אני ראשון ואני אחרון שווה ומשווה קטן וגדול אני ד' לא שינית, הקב"ה נכון צמצום את עצמו בתוך גבול אבל לא בשביל ללכת מאתנו אלא אנחנו חלק ממנו ונאצל ממנו. **ובישמח לב מסביר: דנודע, שיש כבוד נברא, וכבוד נאצל. דהיינו, שהבורא ב"ה, מלא כל הארץ כבודו. אך הכבוד, הוא מתחלק ומשתלשל מעולם לעולם, עד שנתלבש בהנבראים. כבוד נאצל, נקרא שורש, שורש הכבוד העליון שאינו מושג. ולשון נאצל הוא לשון אצל, שהוא אצלו יתברך ממש, כי הוא וכבודו ממש אחד.**

השתלשלות הוא כדי לקרב אותנו מאוד

נמצא הביאור לפי"ז כאן בפנים, הכל נאצל מאין סוף ב"ה, שהן אמנם, המידות נשתלשלו מטה מטה באדם, באופן שיוכל להתגלות לבני אדם, וברגע שאדם חי שכל צמצום הוא בשביל פרסום וזה רק אחיזת עינים, מ"מ כל זה אינו אלא מלפנים, כי באמת הוא אור אין סוף ב"ה ממש בעצמו שנשתלשל אצל האדם, באופן שהוא ממש אחד עם השי"ת. והעומק בדרך העבודה, שההשתלשלות אינו בדרך שהוא מרוחק מאוד מהשי"ת, אלא, אדרבה, באופן מאוחד מאוד.

אין מציאות שאדם מתנתק מהקב"ה

ומשום הכי ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא, כי אין מציאות שאדם מתנתק מהקב"ה, ואפילו שאדם חוטא זה רק הלבושים ולא יותר מזה, וכמו אם הלבוש שלך מתלכלך אתה יכול עוד לרחוץ אותו, אותו דבר מחשבה דיבור ומעשה של אדם אפשר לרחוץ אותו כחדש ממש, אדם נשאר אותו אדם ולא משנה איזה לבוש יש לו, אותו דבר אלוקי נשמה שנתתי בי טהורה היא, ורק בשעת חטא אז ובקהלם אל תחד כבודי.

הקב"ה הוא נושא עוון

התפארת שלמה מביא מרבו הרה"ק **רבי פישל מסטריקוב זי"ע** שאמר שמעולם לא היה יכול להאמין ששום אחד מישראל יחטא ויעבור עבירה, וכל מה שהגידו לו הכל היה מכזב, כי אמר כי איש ישראל לא יחטא, וזה מגודל קדושתו ודביקותו בהשי"ת כנאמר לא הביט און ביעקב. דהיינו ברגע שאתה מחובר להקב"ה וכמו שהוא לא הביט און ביעקב ואצלו זה שווה ומשווה קטן וגדול. **הדברי בינה** אומר שכתוב שהקב"ה הוא נושא עוון. ומסביר כמו ילד קטן אפילו שמדבר לא יפה כולם שמחים שיכול כבר לדבר משהו ולהוציא מילה מהפה. לאבא זה לא מפריע רק לאלו מסביב להם זה מפריע מאוד. א"כ הקב"ה בעצמו הוא נושא עוון של בני ישראל ושמח בזה. וזה מפריע רק לאלו שמסביב.

למה ירד יעקב אבינו למצרים לראות את יוסף

החפץ חיים זצ"ל היה אומר שיעקב אבינו אמר לשבטי י-ה אלכה ואראה בטרם אמות, ואמר להם שהוא רוצה להספיק לראות את יוסף עוד לפני שהוא הולך מהעולם. אבל לכאורה מה כ"כ בער ליעקב אבינו לראות את בנו יוסף הצדיק, הלא אנחנו מאמינים בעולם העליון ונראה אותו שם האם בשביל זה צריכים אנו לרדת לכזה מקום שפל ביותר בעולם הזה.

יוסף עבר הרבה ניסיונות במצרים ויעקב חשש שלא יפגוש אותו למעלה

אלא אמרו ליעקב את כל הניסיונות שיוסף עבר עם פוטיפר ועמד בזה, אז אמר יעקב אבינו אני חייב לרדת עכשיו לראות אותו, כי מתי שנגיע שם למעלה אני לא כ"כ בטוח שאני יפגוש את יוסף הצדיק, כי ברגע שעבר כאלו ניסיונות גדולים כנראה שהוא יהיה בכזה מקום גבוה ואני לא יודע אם יהיה לי אפשרות להגיע לשם. וממילא אלכה ואראה בטרם אמות.

בפורים אפשר לזכות למה שעבר אין

וזה עד דלא ידע וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים. כי פורים הוא כיום כיפורים, וכמו אז מה שעבר אין אותו דבר פורים אדם יכול לזכות ברגע שהוא מחבר כל דבר בחזרה להקב"ה, וזה נקרא תשובה כי במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד בו. וזה עבודת האדם בעולם, לדעת שיש עשר מידות אבל לדעת שהכל נאצל מהקב"ה, ואתה צריך לחבר אותו לאינו מוגבל ושם שווה ומשווה קטן וגדול.